

Тупахіна О. В.,

доцент кафедри німецької філології і перекладу
Запорізького національного університету

ТРОПИ ТРАВМИ У РОМАНІ ДЕВІДА ЛОДЖА «AUTHOR, AUTHOR»

Анотація. У статті з опорою на базові положення теорії травми Д. Ла Капри та з урахуванням концепції «остраха впливу» Г. Блума здійснюється ідентифікація тропів культурної травми у неовікторіанському біографічному романі Девіда Лоджа «Author, Author» на сюжетному, композиційному, образно-символічному рівнях організації тексту.

Ключові слова: неовікторіанський роман, biofiction, Nachtraglichkeit, теорія травми, «остраха впливу», паратекстуальність.

Постановка проблеми. Навіть з урахуванням стрімкого поширення у літературному дискурсі порубіжжя ХХ–ХХІ ст. жанру біографічного роману («biofiction») як такого феномен так званої «джеймсїани» не може не привертати особливої уваги науковців. Перші десять років нового століття ознаменувалися появою щонайменше десяти творів, так чи інакше пов'язаних із життям та творчістю Генрі Джеймса. Рік 2004, коли світ один за одним побачили чотири присвячені Г. Джеймсу романи («The Master» К. Тойбіна, «The Line of Beauty» А. Холлінгерста, «Author, Author» Д. Лоджа та «The Typewriter's Tale» М. Хейнса), три з яких були номіновані на Букерівську премію, увійшов в історію літератури як «рік Генрі Джеймса» і був вшанований спеціальним номером «The Cambridge Quarterly» («Henry James in the Modern World», березень 2008).

Причини подібної популярності письменника, який вважався елітарним і незрозумілим як за життя, так і тривалий час після смерті, стають предметом численних наукових розвідок. Як ще 1994 р. помітила С. Озрік, «with the passing of each new decade, James becomes more and more our contemporary – it is as if our own sensibilities are only just catching up with his» [1, с. 135]. Д. Лодж у роботі «The Year of Henry James: The Story of a Novel» пов'язує літературне «воскресіння» Г. Джеймса із поширенням феміністичних та квір-прочитань вікторіанської класики [2, с. 8]. Для А. Ковач вирішальним критерієм є несподіваний успіх екранізацій творів Джеймса у широкого глядацького загалу [3]. М. Хейнс визнає, що привабливість постаті видатного вікторіанського прозаїка полягає, власне, у таємниці його приватного життя, «in the very absences of James's life» [4]. Для К. Каплан фігура Г. Джеймса втілює «an exemplary drama of selfhood», проблему, надзвичайно актуальну для культури початку ХХІ ст. [5, с. 72]. М. Моуслі посиляється на популярність новаторських біографічних досліджень 1990-х рр., зокрема на роботи «Henry James: The Imagination of Genius» Ф. Каплана (1992 р.), «Henry James, The Young Master» Ш.М. Новіка (1996 р.) та «Henry James: Two Women and his Art» Л. Гордон (1999 р.), кожна з яких у свій спосіб руйнувала усталений міф про асексуальність Г. Джеймса, створюючи підґрунтя для подальшої стимуляції попиту на сенсацію з боку читачього ринку [6, с. 302]. Д. Ханна пов'язує «рік Генрі Джеймса» із переосмисленням дихотомії публічного й приватного

життя, актуалізованої тетчеризмом у якості важливої складової аксіологічної парадигми вікторіанства і найвиразніше втіленої саме у творчості Г. Джеймса [7].

Парадоксально, але за наявного розмаїття критичних підходів до феномену «джеймсїани» обмаль уваги приділяється такій впливовій і затребуваній сучасним літературознавством концепції, як теорія травми. Зосередження уваги на маргінальних соціальних групах, історичний ревізіонізм та пов'язані із ним деміфологізація та деконструкція вікторіанського метанаративу зазвичай роблять неовікторіанську літературу привабливим матеріалом для такого роду критичних прочитань. Власне переосмислення подій ХІХ ст. з позицій сучасної свідомості, на якому значною мірою ґрунтується сучасна неовікторіана, розглядається в контексті теорії травми як показовий прояв фрейдистського концепту Nachtraglichkeit, в межах якого, згідно з Р. Лакхерстом, «an event can only be understood as traumatic after the fact, through the symptoms and flashbacks and delayed attempts at understanding that these signs of disturbance produce» [8, с. 5]. У випадку, коли об'єктом зображення стає особистість історична, до того ж маргіналізована одразу за декількома параметрами – творчим, національним, особистісним тощо, – ідентифікація тропів вікторіанської травми сприяє водночас і діагностиці травмогенеруючих дискурсів сьогодення, у чому, на нашу думку, і може полягати причина раптового сплеску популярності Г. Джеймса у сучасній культурі.

Досвід ідентифікації тропів травми у неовікторіанській літературі узагальнено у таких резонансних роботах останнього десятиліття, як «History and Cultural Memory in Neo-Victorian Fiction: Victorian Afterimages» К. Мітчел, «Haunting and Spectrality in Neo-Victorian Fiction» Р. Аріаса та П. Пулем, «Neo-Victorian Literature and Culture: Impressions and Revisitations» Н. Бем-Шніткер та С. Грюс, колективній монографії «Neo-Victorian Tropes of Trauma: The Politics of Bearing After-Witness to Nineteenth-Century Suffering» під редакцією М.-Л. Кольке та К. Гутлебена тощо. Окремі аспекти травматичного досвіду вікторіанської свідомості стають предметом розвідок Д. Гленденінга («Science and Religion in Neo-Victorian Novels: Eye of the Ichtyosaur»), Е. Хо («Neo-Victorianism and the Memory of Empire»), Р. Керрол («Rethinking Generational History: Queer Histories of Sexuality in Neo-Victorian Feminist Fiction») та ін. Спроби застосування теорії травми до художнього макрокосму «джеймсїани» знаходимо, зокрема, у роботах У.Ч. Дімок «Week Theory: Henry James, Colm Toibin and W.B. Yeats» [9] та Е. Уолша «The Vanishing Homoerotics: Colm Tóibín's Gay Fictions» [10], що актуалізують автобіографічний контекст проявів кризи національної та гендерної самоідентифікації у романі К. Тойбіна «The Master». Системне дослідження тропів травми у контексті кризи маскулинності здійснює у статті «Neo-Victorian Biofiction and Trauma Poetics in Colm Toibin's «The Master» Х.М. Йебра [11], у його ж розвідці «А

Terrible Beauty: Ethics, Aesthetics and the «Trauma of Gayness» in Alan Hollinghurst's «The Line of Beauty» звернення А. Холлінгхерста до постаті Г. Джеймса розглядається як прояв «колективної травми» сучасної гей-культури [12].

Втім, якщо твори К. Тойбіна й А. Холлінгхерста, тематично поєднані мотивами відчуження на підставі сексуальної орієнтації, закономірно стають привабливим матеріалом для прочитань у контексті теорії травми, то більш консервативний у цьому сенсі твір Д. Лоджа «Author, Author», майже одногослоно визнаний творчою невдачею на тлі успіху попередників, певною мірою вилучається із загального контексту «джеймсїани». А. Холлінгхерст зазначає, зокрема, що «Author, Author» is limited, as a novel, by its artless closeness to biography» [13]. Про певний конвенціоналізм твору Д. Лоджа говорить і В. Гінґері [14, с. 171]. На думку Дж.Р. Перкіна, «strong presence of Henry James hinders Lodge's efforts to create an autonomous work of fiction» [15, с. 125].

Так чи інакше, розуміння феномену «джеймсїани» у всій повноті його зв'язків із травмуючими дискурсами сьогодення, на нашу думку, буде неповним без залучення до аналізу твору такого, беззаперечно, впливового письменника порубіжжя ХХ–ХХІ ст., як Д. Лодж. З іншого боку, доволі емоційна реакція автора на критику, що знайшла вихід як у серії журнальних публікацій, так і у розгорнутому коментарі («The Year of Henry James», 2005 р.), спонукає до перегляду усталеної візії роману, зокрема у контексті теорії травми. Мета дослідження, таким чином, полягає у спробі ідентифікації тропів травми у романі Д. Лоджа «Author, Author» задля поглиблення уявлень про культурний контекст і причини актуалізації біографії Г. Джеймса у літературі порубіжжя ХХ–ХХІ ст.

Виклад основного матеріалу дослідження. Переосмислюючи зміст травмогенеруючих дискурсів вікторіанської доби, неовікторіанська література, у термінології Д. Ла Капри, виконує функції «післясвідка» («after-witness»), який «testifies to and stands in for inadequate, missing, or impossible acts of primary witness-bearing to historical trauma» [11], провокуючи в реципієнта відчуття «емпатичного неспокою», чим обумовлений її «терапевтичний» вплив на когнітивну парадигму постмодерну. При цьому, як зазначає В. Адамі, актуалізація травматизуючого дискурсу відбувається на різних рівнях організації тексту: «Trauma fiction is rather defined in terms of the narrative's formal structure, and of the capacity of that structure to convey the fragmentation of meaning and identity brought about by traumatic experience. Recurring stylistic features of trauma fiction include intertextuality, repetition and a fragmented narrative voice» [12, с. 177].

У романі Д. Лоджа «Author, Author», як і в «The Master» К. Тойбіна, посттравматичне відсторонення (Nachtraglichkeit) втілюється перш за все композиційно – через використання нелінійної структури, хронологічних зсувів, флешбеків тощо. Роман побудований за рамковим принципом: він відкривається картиною останніх місяців життя Г. Джеймса і завершується його смертю у лютому 1916 р., в той час як основна частина висвітлює події 1880–1890 рр., кульмінуючи у двох психологічно важких для Г. Джеймса епізодах – провалі його п'єси «Гай Домвіль» (1895 р.) і приголомшливому успіхові роману «Трільбі» (1893 р.), ідею якого його автор, ілюстратор «Панча» Дж. Дюмор'є, свого часу безрезультатно пропонував Г. Джеймсу.

Відлуння обох кульмінаційних моментів знаходимо на паратекстуальному рівні: словосполучення «Author, Author»

водночас і нагадує виклики публіки після вистави, й актуалізує концептуально важливий для роману мотив авторського суперництва (Г. Джеймс – Дж. Дюмор'є, Г. Джеймс – О. Уайльд, Г. Джеймс – К.Ф. Вулсон). Водночас, як пояснює сам Д. Лодж, повторення слова «автор» «expresses the obsessive and all-consuming commitment of writers like James to their art» [2, с. 58], на підтвердження чого першим епіграфом до роману взято відомий вислів Г. Джеймса про відданість справжнього митця своїй справі: «Our doubt is our passion and our passion is our task». У такий спосіб на паратекстуальному рівні організації тексту започатковується стратегія рецепції роману як філософського роздуму про зміст поняття авторства, сутність мистецтва, природу літературної популярності тощо.

Хоча перу Д. Лоджа належить чимало літературознавчих досліджень, присвячених творчості Г. Джеймса, його потяг до постаті відомого вікторіанського прозаїка навряд чи доцільно обмежувати суто академічним інтересом. У коментарі до роману, де Д. Лодж філософськи розмірковує над причиною популярності белетризованих життєписів письменників, він зазначає, що нескінченне повторення моделей минулого, до того ж побудоване на фактографічному матеріалі, може сприйматися як негативно («a sign of decadence and exhaustion» [2, с. 10]), так і позитивно – як засіб боротьби з «острахом впливу» з боку канонічних літературних фігур. Однак причини звернення Д. Лоджа до жанру biofiction, як зазначає В. Гінґері, можуть лежати і в суто особистісній площині. В одному з інтерв'ю, процитованому Ф. Ладро, Д. Лодж заявляє, що зрілі автори, які будували свої твори на автобіографічному матеріалі і врешті-решт його вичерпали, можуть звернутися у пошуках натхнення до біографій видатних попередників і в такий спосіб «реанімувати» свою уяву [14, с. 73]. Для Д. Лоджа, чий роман здебільшого якраз-таки ґрунтуються на його особистому досвіді, подібна заява звучить як зізнання.

Цікаво, що і К. Тойбін, і Д. Лодж розпочинають життєпис Г. Джеймса саме з моменту творчої кризи, вихід з якої Майстер знаходить у розробці принципово нової нарративної техніки обмеженої точки зору. Так само і для сучасних авторів художнє звернення до історичного матеріалу стає першою пробою пера у жанрі biofiction у творчих портфоліо. «It was my first «period» novel, and my first about a real person. – зізнається, приміром, Д. Лодж. – Its predominant mood was elegiac, its comedy muted» [2, с. 64].

Біографічні паралелі стають ще більш очевидними, якщо згадати, що Д. Лодж, як і Г. Джеймс, свого часу випробував себе у ролі драматурга – його п'єси 90-х рр. «The Writing Game» і «Home», хоча й не були освітані глядачами, визнання так і не здобули. К. Тойбін не був помічений у спробах підкорити сцену, проте зазнав схожих переживань. У статті «A More Elaborate Web: Becoming Henry James» він пов'язує опис провалу «Гая Домвілля» у «The Master» із власним досвідом номінації на премію Букера у 1999 р.: «There are six cameras and sets of lights in the vast ballroom, one camera is focused on each author. It seems as though each of us have won... The cameras come closer, right into your face, as the name is about to be read out... And then the name is read out and it is not yours. Within an instant, the lights are turned off and the cameras packed up and no one is looking at you. You feel a strange guilt and shame... You are an outsider in London» [9, с. 741]. Базуючись на вищенаведених фактах, можна зро-

бити припущення, що за зверненням Д. Лоджа до біографії Г. Джеймса, як і у випадку К. Тойбіна, стоїть у тому числі і його власний травматичний досвід.

Слушно зауважує літературний агент з роману М. Еміса «Інформація»: «People are very interested in writers. Successful ones. More interested in the writers than the writing. In the writers' lives». Ніби на підтвердження цього вислову Д. Лодж не лише зосереджується на принизливих для Г. Джеймса життєвих епізодах (таких як театральне фіаско), але й розпочинає роман доволі відвертими і сповненими фізіологічних подробиць описами перебування літнього письменника у спальні, ванні або вбиральні його Лондонського клубу [16, с. 5–11]. Хоча, в цілому, Д. Лоджу не чужий скатологічний гумор, у цьому випадку подібний інструментарій, на думку Дж.Р. Перкіна, використовується «to emphasize what in James's own fiction is unnarrated and unnarratable» [15, с. 123] і в такий спосіб намагається не лише фізично наблизити культового письменника до читача, але й побороти вже згаданий вище «страх впливу».

Прагнення Д. Лоджа вийти з тіні видатного попередника стає тим більш очевидним, якщо згадати про відверто вороже ставлення Г. Джеймса до біографів. У розгорнутому коментарі до «Author, Author» наводиться одразу декілька цитат, які не залишають сумніву у внутрішньому бунтарстві Д. Лоджа, зокрема відома заява Г. Джеймса: «My sole wish is to frustrate as utterly as possible the post-mortem exploiter». Власне у романі секретарка письменника, Т. Босанке, зауважує: «He has an obsession with privacy. He hates the idea of people prying into his life after he is dead» [16, с. 363].

Як спробу демонстративного відсторонення від Г. Джеймса можна розглядати і застосування Д. Лоджем внутрішньої фокалізації: оповідальною інстанцією у романі виступає «обізнаний наратор», мета якого повністю суперечить естетичним переконанням Майстра. Розроблена останнім оповідальна техніка, як нагадує читачеві наратор, «is a priceless resource... of being able to reveal the secret workings of consciousness in all its dense and delicate detail» [16, с. 283]: «He believed the author of fictional narratives should represent life as it was experienced in reality, by an individual consciousness, with all the lacunae, enigmas, and misinterpretations in perception and reflection that such a perspective entailed» [16, с. 230]. У той час, як Г. Джеймс вважає відтворення роботи свідомості («the old consciousness, the soul, the sense, the horizon, the vision») людей минулих епох принципово неможливим і на цій підставі прирікає жанр історичного роману на «фатальну дешевину», Д. Лодж зазначає, що не бачить суттєвих перешкод зануренню у вікторіанський контекст – як тому, що вікторіанська епоха здається йому культурно близькою, так і тому, що відповідний історичний період доволі повно задокументований [2, с. 24].

Однак парадоксальним чином прагнення позбутися «страху впливу» з боку культової літературної фігури фактично призводить Д. Лоджа не лише до більш традиціоналістської поетики, але й до певної аксіологічної залежності від видатного попередника. Саме у ціннісній площині спостерігається різкий контраст між «Author, Author» та іншими текстами «джеймсїани». Так, у прагненні висвітлити ту частину особистості митця, яку той тривалий час старанно приховував або навіть подавляв, Д. Лодж, як і К. Тойбін, і решта письменників, спирається на новітні біографічні розвідки, здійснені у контексті феміністських, гендерних

та квір-студій. Обидва автори намагаються у такий спосіб певною мірою деконструювати джеймсїанський міф; однак, якщо для К. Тойбіна первинним матеріалом у кожному разі виступає емпіричний досвід Г. Джеймса (подекуди реконструйований з непрямих свідочств сучасників, подекуди вигаданий), Д. Лодж (і, відповідно, його версія Г. Джеймса) схильний пропускати «незручні» моменти через призму філософської або літературної рефлексії, свідомо чи несвідомо імітуючи у такий спосіб творчу манеру Майстра.

Приміром, мотив зацікавленості Г. Джеймса у чоловічій наготі, позичений обома письменниками із джеймсїанських «Нотаток сина та брата» й актуалізований К. Тойбіном через низку особистих, «потаємних» спогадів героя, у Д. Лоджа розгорнутий через дискусії Г. Джеймса про оголену натуру у зображувальному мистецтві із К.Ф. Вулсон [16, с. 65–66] та Дж. Дюморь'є [16, с. 189–192]. Так само мотив гомосексуальності, показаний К. Тойбіном через гомоеротичні переживання Г. Джеймса, у Д. Лоджа згадується відсторонено й побіжно («Admittedly (though he would only admit it to himself, in his most secret self-communings) he found it easier to picture himself thus engaged with a beautiful youth than with a beautiful maiden, but that only strengthened his resistance to any possible temptation to act out such disturbing fantasies» [16, с. 172]). Натомість письменник фокусується на більш соціально прийнятних стосунках Г. Джеймса із К.Ф. Вулсон. Нарешті, у фінальній фантастичній сцені роману, де Д. Лодж, як посланець із майбутнього, приносить вмираючому Майстру втішну звістку про його посмертну популярність, він окремо зауважує, що не став би згадувати про численні «неактовні» біографічні розвідки чи квір-прочитання джеймсїанських творів.

Звертає на себе увагу і той факт, що, на відміну від К. Тойбіна й А. Холінгерста, Д. Лодж вдається до розгорнутого цитування Г. Джеймса, подекуди виокремлюючи ці фрагменти з основного тексту типографічно, за допомогою зміни шрифтів. У поєднанні з епіграфами, також запозиченими з робіт Майстра (і транслюючими, за висловом К. Гутлебена, «the I-couldn't-say-it-better implication» [17, с. 19]), подібний прийом дозволяє поставити питання про кризу авторитету як джерело травматичного досвіду автора, оскільки традиційно функцією розгорнутого цитування видатних попередників, як зауважує Л. Хатчеон, «was to lend their prestige and authority to one's own text» [17, с. 20].

Зауважимо, що у творчому доробку Д. Лоджа можна знайти чимало прикладів розгорнутого цитування вікторіанських письменників із експліцитно вираженою інтенцією пародіювання чи іронічного коментування (приміром, у романі «Nice Work», цілком побудованому на пародійному переосмисленні «Півдня та Півночі» Е. Гаскелла). Однак навіть у подібних випадках, згідно з М.А. Поуз, «the distorting imitation or quotation of other texts in parody reflects again not only on the parodist's ambivalent relationship of dependence on and independence from his models, but also on the debt of all literary works to other performed linguistic worlds» [17, с. 21].

Звернення до роботи Д. Лоджа «The Year of Henry James» лише підтверджує справедливність зробленого вище припущення: автор відверто ностальгує за чіткою системою аксіологічних координат XIX ст., де романісти могли розраховувати на те, що їх читачі «shared basically the same beliefs, the same values, the same ideals of what the good life was, what evil was» [2, с. 21]. Натомість, у сучасному мультикультурному

і релятивістському середовищі, зазначає Д. Лодж, письменник втрачає моральний авторитет – йому дедалі складніше переконати читачів розділити його аксіологічну систему координат. Апеляція до визнаного авторитету, таким чином, постає не лише як прояв поваги чи маніфестація співпричетності, але і як стигматизація відчуття власної вторинності, і як констатація безсилля.

Висновки. Проведений аналіз свідчить, що актуалізація матеріалів біографії Г. Джеймса у романі Д. Лоджа «Author, Author», як і у випадку романів К. Тойбіна «The Master» та А. Холінгхерста «The Line of Beauty», носить характер *Nachtraglichkeit* і спрямована на відтворення в реципієнта відчуття «емпатичного неспокою». Проте, якщо для К. Тойбіна травма розташована переважно у площині особистісного відчуження (через дискурси національності, гендерної ідентифікації, сексуальної орієнтації тощо), то в Д. Лоджа вона переміщується до площини культурної: це травма, нанесена моральним релятивізмом, що унеможливорює ідею розвитку і породжує відчуття вичерпаності естетичної парадигми, змістовної й формальної вторинності і «культурної втоми».

Література:

- Ozrick C. What Henry James Knew and Other Essays on Writers / C. Ozrick. – London : Vintage, 1994. – 464 p.
- Lodge D. The Year of Henry James : or, Timing is All : The Story of a Novel / D. Lodge. – London : Harvill Secker, 2006. – 352 p.
- Kovács A. Recanonizing Henry James : Colm Tóibín's «The Master» / Á. Kovács // Journal of American Studies in Hungary [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://americanaejournal.hu/vol3no1/Kazs>.
- Heyns M. The Curse of Henry James / M. Heyns // Prospect Magazine. – 2004. – № 102. – P. 48.
- Kaplan C. Victoriana : Histories, Fiction, Criticism / C. Kaplan. – Edinburgh : Edinburgh University Press, 2007. – 170 p.
- Moseley M. Henry James and Novelistic Impersonation / M. Moseley // The Sewanee Review. – 2005. – № 11. – Vol. 2. – P. 298–308.
- Hanna D.K. The Private Life, the Public Stage : Henry James in Recent Fiction / D.K. Hanna // Journal of Modern Literature. – 2007. – № 30. – Vol. 3. – P. 70–94.
- Luckhurst R. The Trauma Question / R. Luckhurst. – London : Routledge, 2008. – 256 p.
- Dimock W.C. Weak Theory : Henry James, Colm Tóibín and W.B. Yeats / W.C. Dimock // Critical Inquiry. – 2013. – № 4. – Vol. 39. – P. 732–753.
- Walshe E. The Vanishing Homoerotics : Colm Tóibín's Gay Fictions / E. Walshe // New Hibernia Review. – 2006. – № 4. – Vol. 10. – P. 122–136.
- Yebrá J. Neo-Victorian Biofiction and Trauma Poetics in Colm Tóibín's «The Master» / J. Yebrá // Journal of Neo-Victorian Studies. – 2013. – № 6. – Vol. 1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.neovictorianstudies.com/past_issues/6-1%202013/NVS%206-1-3%20J-Yebra.pdf.
- Yebrá J. «A Terrible Beauty» : Ethics, Aesthetics and the «Trauma of Gayness» in Alan Hollinghurst's «The Line of Beauty» / J. Yebrá // Ethics and Trauma in Contemporary British Fiction. – Amsterdam & New York : Rodopi, 2011. – P. 175–208.
- Hollinghurst A. The Middle Fears : Review of «Author, Author» by David Lodge / A. Hollinghurst // The Guardian. – 2004 (September 4). – P. 28.
- Guignery V. David Lodge's «Author, Author» / V. Guignery // Études Anglaises. – 2007. – № 60. – Vol. 2. – P. 160–172.
- Perkin J.R. Imagining Henry : Henry James as a Fictional Character in Colm Tóibín's «The Master» and David Lodge's «Author, Author» // J.R. Perkin // Journal of Modern Literature. – 2010. – № 2. – Vol. 33. – P. 114–130.
- Lodge D. Author, Author / D. Lodge. – London : Penguin, 2005. – 400 p.
- Gutleben C. Nostalgic Postmodernism : The Victorian Tradition and the Contemporary British Novel / C. Gutleben. – Amsterdam & New York : Rodopi, 2001. – 248 p.

Тупахіна Е. В. Тропы травми в романе Девида Лоджа «Author, Author»

Аннотация. В статье с опорой на базовые положения теории травмы Д. Ла Капры и с учетом концепции «страха влияния» Г. Блума осуществляется идентификация тропов культурной травмы в неовикторианском биографическом романе Девида Лоджа «Author, Author» на сюжетном, композиционном, образно-символическом, пара- и интертекстуальном уровнях организации текста.

Ключевые слова: неовикторианский роман, biofiction, *Nachtraglichkeit*, теория травмы, «страх влияния», паратекстуальность.

Tupakhina O. Tropes of Trauma in David Lodge's «Author, Author»

Summary. The article invokes the fundamentals of D. La Capra's Trauma Theory together with H. Bloom's «anxiety of influence» concept in order to identify the tropes of trauma in D. Lodge's neo-Victorian biofiction «Author, Author» at the levels of plot, composition, symbols, imagery, para- and intertextual organization.

Key words: Neo-Victorian novel, biofiction, *Nachtraglichkeit*, Trauma Studies, «anxiety of influence», paratextuality.